

prosinec 2005

číslo 4

SPOLEČNOST PŘÁTEL USA
SOCIETY OF FRIENDS OF THE USA

Česko – americký klub

The Czech – American Club

Na Poříčí 6, Praha 1, 110 00 Czech Republic

Tel. +420-2-2421 0813, fax: +420-2-2421 5561

BULLETIN

NÁZORY - INFORMACE - DISKUSE - HISTORIE - DOPISY

PF 2006

Na okružní cestě Spojenými státy v r. 2005 jsem si hned na začátku – asi druhý den – zakoupil ve Washingtonu D.C. tento hezký znak, vyšívaný v přesných konturách i v hezké barevné kombinaci. Nebyl na mou kapsu levný, ale proč by měl být vůbec levný třeba i na kapsu Američana, když z něho pramení taková velká myšlenka! Pak jsem ho opatroval celou cestu před zmačkáním a zašpiněním, protože jsme skoro každý den balili kufry a cestovali dál za novými obrazy krásné Ameriky. Také jsem často přemýšlel, proč prostý člověk této země je hrdý na to být Američanem? Paleta původu Američanů je tak ohromná a rozmanitá, že se dá stěží popsat historicky nebo geograficky. Jméno Amerigo Vespucci spojuje snad tyto lidičky pod hvězdnou vlajkou, kteří jsou už spojení (tedy „united“) a jsou na to patřičně hrdí.

K prvním ze 13 zakládajících států Unie se rády a hrdě připojovaly i další státy a oblasti. Jak rády by se připojily i jiné státy a země z pěti nebo deseti důvodů. Americké spojené státy budou ještě dlouho v budoucnu pro mnohé – zemí zaslíbenou. Jejich hrdost bude ještě vyšší než je ta dnešní. Přesvědčoval jsem se při mé cestě o jejich hrdosti mnohokrát tam, ale i v Evropě, z tisku, z televize a z různých ostatních příběhů. Na jeden si vzpomínám: Mého přítele navštívila kdysi jeho stará tetička z Ameriky. Jako Američanka mohla cestu podniknout zcela bez obav a také z toho důvodu, že „přivezla“ dolary i pro socialistický stát. Přijela v zimní době. Brzy nato jsem zval mého kamaráda telefonicky na hokej. Ten mi odpověděl, že se musí věnovat tetičce, ale že se jí zeptá, zda by šla s námi. Po chvilce následovala kladná odpověď. Tato komická trojice dvou

Z OBSAHU:

- ZÁPACH MRTVÝCH ● COUNTRY VEČER ● MEMPHIS BELL PODRUHÉ ● ÚVAHY O EVROPĚ ● CESTA ZA KRAJANY

hokejových fanatiků a jedné staré dámy vyrazila do tehdejší sportovní haly (nyní T-Mobile Aréna). Tetička mluvila jen anglicky, ale zato stručně a jasně. Vyšplhala s námi asi 50 schodů a jako Američanka a tudíž i sportovkyně nechtěla nahoře dát najevo únavu. O hokeji prohlásila, že je „funny and smart“. Musela ale také odpovídat na naše „dychtivé“ otázky. Na otázku kvality současného amerického prezidenta odpověděla, že je na něj hrdá, protože ho volila nejen ona, ale většina ze Spojených států a že je na něj hrdá i přesto, že jí vlastně syna poslal bojovat do Vietnamu, ze kterého se její syn vrátil s lehkým zraněním. Ve Vietnamu bojovali Američané hlavně proti komunismu, který byl na severu. Bojovali i na jiných protikomunistických frontách světa. Za to jim patří náš dík, ale také už i naše hrdost za společné přátelství.

„... a najednou jsme někde jinde“ – pomyslí si čtenář tohoto příspěvku. Ano, jinde, ale je zde také spojitost! „Že bychom si měli povídat v klubovně SP USA také o něčem jiném?“ nebo „že bychom měli zůstat řečmi raději někde ve Francii, Hamburku, Egyptě, u vnoučat, u zahrádky a podobně?“ Jsme společnost, která se chce přátelit právě s Amerikou. Je dobré si připomenout, že se ona Amerika vypořádala díky své vnitřní síle, odvaze a přímočarosti s někdejší komunistickou stranou USA, ale také s takovým slovním paskvilem jako je „třídní boj“, což si kdysi dávali do vývojového plánu právě komunisté různých zemí, včetně naší. Nejhrubšími vulgarismy napadali komunističtí ideologové Ameriku na každém kroku. Chtěli by ji znárodnit, okrást, jako to udělali se svou zemí. Stále jich je u nás hodně. Nechtějí si změnit ani jméno, ani ideologii. Co vlastně chtějí? Jenom křesla ve sněmovně a peníze z politické kariéry? Do jejich novodobého znaku – místo kladiva, srpů nebo třešniček by si měli dát spíše tři „zet“ písmena, která je reprezentují: zloba, zlodějna a závist.

Nejsem žádný agitátor pro některou naši konkrétní stra-

Oslavy Veteran's Day v Rokycanech

Jako každoročně – nepřetržitě od roku 1990 – proběhly v našem městě oslavy Veteran's Day US Army Department of Europe ve dnech 11. – 13. 11. 2005.

Tehdy v roce 1990 si Rokycany vybrali Veteráni US Army Department of Europe. Do roku 1990 se každoroční oslavy konaly v Paříži. Veteráni US Army, kteří se zúčastnili našich oslav osvobození, se tehdy v květnu 1990 rozhodli po dohodě s tehdejší starostou města, že každoroční oslavy Veteran's Day se budou konat v našem městě Rokycanech. Toto jejich rozhodnutí jim tehdy musel schválit prezident USA R. Reagan.

A tak nepřetržitě od roku 1990 se oslav, jak osvobození v květnu tak Veteran's Day zúčastňují i tito veteráni US Army. Naše pobočka SP USA se též každoročně nepřetržitě od roku 1990 těchto oslav zúčastňuje a dokonce jeden veterán US Army je naším členem nepřetržitě od roku 1995.

Pro úplnost informací, květnových oslav se zúčastňují pravidelně velvyslanci USA v Praze – letos Amb. William Cabanis a bývalý Amb. USA v Praze 1967 – 69 a 1986 – 89 Julian M. Niemczyk. Spolu s nimi se oslav zúčastnil i ministr USA vlády pro Veterány Jim Nicholson. Taktéž jako několikrát se oslav zúčastnil i Čestný občan Rokycan – bývalý voják US Army, který se 7. 5. 1945 podílel na osvobození našeho města Rokycan Roy Pickel.

Oslav Veteran's Day se pravidelně od roku 1990 zúčastňují z velvyslanectví USA v Praze Army Attaché. Letos David Barness, který je na foto spolu s veteránem US Army Haroldem Halem Hedgesem, starostou města Rokycan Ing. Janem Balounem a s vlajkou USA jsem já – současný prezident RO pobočky SP USA.

Drahoslav Říha

nu. Nejsem žádný revanšista. Ztotožňuji se pouze se slovy pana Ivana Medka, který v ulici Politických vězňů 17. listopadu 2005 řekl, že „... nechceme zabíjet a věšet lidi, nechceme posílat lidi na nechráněná místa v uranových dolech, nechceme se mstít, ale musíme komunisty izolovat.“

Kdysi moje maminka nastupovala v zimní zasněžené stanici do autobusu, jehož řidič nechal velkou mezeru mezi obrubníkem chodníku a nástupním otvorem autobusu. Stará paní, tehdy už malá a křehká postava, nezvládla „nabízený“ skok a upadla na namrzlém a zasněženém obrubníku. Polámala si několik žeber, měla několik odřenin a potlučenou hlavu. Skončila na chirurgii motolské nemocnice, celkově zeslábla, špatně se jí léčila i zranění žeber, byla předána na oddělení dlouhodobě nemocných, posléze dostala i zápal plic a v nemocnici zemřela.

A to má také souvislost! Až budete vidět, že řidič autobusu nezajíždí pěkně k obrubníku, tak ho na to upozorněte! Bude to skoro vaše povinnost. Nebude to žádný váš revanš „třídního boje“ a také se nemusíte bát, že by vás někdo slyšel nebo že by vás „dělnická třída“ za kritiku její práce poslala do vězení. Možná, že neuslyšíte slušná slova za tuto výtku. Vždyť za tím volantem také nesedí žádný intelektuál, který mnohdy v dobách socialismu seděl za volantem a dělnická třída „řídila“ stranu. Ať vaši výtku slyší co nejvíce lidí! Ať – to slovo jako ušité z komunistických agitací – se vysvětlí, kde je to zlo nebo závist. Povede-li se nám hodně podobných „připomínek“, možná, že budeme zase o krok k Evropě a pak možná někdy i k Americe. Pak teprve, až budete odcházet – můžete s dobrým pocitem myslet na vnoučky, jejich hrdou budoucnost nebo jaké to bylo hezké v Krkonoších nebo v Kalifornii.

Přejme si k Novému roku 2006 více přátelství, odvahy a síly a také více té naší česko-americké hrdosti!

Zbyněk Liška, SP USA – Praha

Informace z redakční rady Bulletinu

Pro vysokou nákladovost současných výtisků Bulletinu a s ohledem na nutné úspory provozních nákladů, dle rozhodnutí prezidia SP USA bude nadále Bulletin v tištěné podobě vycházet pouze v omezeném množství pro reprezentační účely. Pro všechny zájemce z řad členů SP USA bude posílán originál výtisku Bulletinu e-mailem prezidentům poboček, kteří tak budou mít možnost následně jej pro své členy nechat vytisknout ve špičkové kvalitě nebo v kvalitě, na které se dohodnou za odpovídající cenu výtisku. Před neoprávněným zásahem do výtisku bude e-mailový originál uzamčen. Současně s tímto opatřením jsou hledány ještě další cesty, jak tyto náklady dále snížit, včetně výroby originálu vlastními silami.

Dále se redakční rada zabývala možností dát v Bulletinu prostor k otištění názorů a informací našim americkým přátelům. Pro tento účel budou vytipovány americko-české organizace na území Spojených států, získané z internetové databáze MZV, které budou postupně upozorněny na naše internetové stránky. Dále bychom chtěli v Bulletinu dát prostor i na propagaci našich firem.

Redakce děkuje předem za vaše názory a připomínky.

Holub

Stále považuji Ameriku za zemi s největší mírou svobody a demokracie.

Miloš Forman

Krátká zpráva o dojmech ze Spojených států

Tím spíš bych měl napsat z východního pobřeží Spojených států, ale konec konců díky novinám a televizi a také rozhlasu je možné si udělat obraz o celkovém vývoji v celých Spojených státech. I když se nedá spoléhat na média, protože jako tady, tak také v USA, jim jde hlavně o senzaci. Spíš mě zajímalo, co vidím a slyším.

Především se mi zdá, že bezpečnost je lépe organizována a je více nenápadná, což samozřejmě uklidňuje obyvatelstvo. Jistěže proti teroristům nebude nikdy obrana stoprocentní, ale je potěšující, že většina obyvatelstva nemá problémy třeba s odposloucháváním telefonních hovorů osob podezřelých ze styku s teroristy. Toto téma je využíváno k politikaření. Volby sice budou až za rok a půl, ale předvolební boj se už formuje. Je jistě zajímavé, že některé body jsou obdobné jako v Čechách, jako třeba ceny léčiv. Dokonce vešel v platnost nový program Social Security (sociální zabezpečení), který má podstatně zlevnit léky pro občany s nižšími příjmy. Asi chvíli potrvá než se tento program plně uvede do chodu, protože je v něm dosti nejasností. Skoro jako by se na něm podepsal někdo ze zdejšího ministerstva zdravotnictví.

Nejhorší letošní katastrofou bylo 28 hurikánů, které postihly východní pobřeží, hlavně Floridu a Louisianu. To se ale projevilo v obchodech podél celého východního pobřeží. Ovoce a zelenina pocházející hlavně z těchto oblastí je méně kvalitní a drahá. Tak snad příroda nahrazuje tyto ztráty neuvěřitelně teplým počasím (ve státě Rhode Island byl letošní leden nejteplejší za posledních 120 let). To zamezilo dalšímu stoupání cen oleje, již tak dost vysokých díky Arabům. Také na silnicích už není vzácností vidět auta, skoro výhradně Toyoty, označené „I am electric“ – jsem elektrické. Říká se jim hybrid, protože jezdí po městě na elektriku a na dálnicích na benzín. Letos má také jít do prodeje motocykl s pohonem na vodík. Cena je poněkud vysoká, přes 10 000 dolarů, je to zatím skromný začátek, ale věřím, že to je začátek nové energetické éry.

Celkově se dá říci, že nálada lidí je dobrá, hádání přenechávají politikům. Na rozdíl od některých našinců chápou, že nic není zadarmo a že proto všichni musí nést výsledky dražší energie, což se promítá do nákladů všeobecně. Je to ovšem úplně jiné pojetí života. Američané jsou hrdí na to, že se o sebe dovedou postarat a nelíbí se jim, když jim stát nebo federální úřady chtějí diktovat, jak mají žít. To je zásadní rozdíl mezi Spojenými státy a Evropskou unií.

Zápach mrtvých

Krátce po teroristickém útoku 11. září roku 2001 moje teta a strýček navštívili moji sestřenicí, která bydlí nedaleko zničeného Světového obchodního centra. Zeptali se jí, jak tam může žít, když do jejího kuchyňského okna fouká z trosek tak hustý zápach. Pokrčila rameny a řekla, že si na to musela zvyknout. Pamatuji si na 11. září dobře: nevěděla jsem, kam odletěl bratranec z Bostonu a jestli byl otec v Pentagonu. Moje máma učila na střední škole a celý den se snažila uklidnit žáky, kteří se báli, že jejich rodiče pracující v Pentagonu už pro ně do školy nepřijdou. V ten den jsem si také vzpomněla, že jako dítě jsem se bála létat. Když jsem musela někam letět letadlem, zvracela jsem během celého letu. Měla jsem strach, že letadlo havaruje – z technických důvodů. Nikdy mě ale nenapadlo, že by životy cestujících mohl ukončit terorista.

Dva roky po tragédii jedenáctého září se sama sebe ptám: Je svět bezpečnější? Odpověď je jednoznačná: Ne! Ba naopak: Bali. Keňa. Sídlo OSN v Bagdádu. Mešita v Nadžafu. A kolik vojáků spojeneckých armád a civilistů v Iráku zahynulo od prvního května, kdy válka „oficiálně“ skončila? Spojenci sice zajali nebo zabili nejnebezpečnější lidi Husajnova režimu, svět dokonce viděl v televizi mrtvá těla Husajnových synů. Ale zlepšilo to situaci v Iráku? Další den, další teroristický útok, další oběti kolotoče krutosti... ani až se spojencům podaří zabít Saddáma Husajna i bin Ládina, terorismus neskončí. A co teroristická síť v jihovýchodní Asii? Nebo situace v Severní Koreji? V hlavě se mi honí ještě jedna otázka: Kdyby prezident Bush poslouchal radu OSN a neposílal vojáky do Iráku, byl by svět horší, než je dnes?

Protiamerické názory mě děsí

Týden po 11. září česká kamarádka žijící ve Washingtonu slyšela, že nějací Češi podpořili útoky na Ameriku. Odpovídala jsem jí, že to vůbec není pravda. všichni lidé, které znám a potkávám, projevují soustrast Americe. Potom jednoho odpoledne během výuky angličtiny jedna starší, obvykle rozumná a příjemná studentka na mne ukázala prstem a prohlásila, že „my Američané jsme si zasloužili zemřít v útocích“. Řekla to klidně. Bylo mi jasné, že to byl její názor, který sama nepovažovala za urážlivý. Byla jsem šokovaná, ale nereagovala jsem na to.

Tehdy se to stalo poprvé, ale ne naposled. Několikrát Češi ostře vyjádřili hněv proti prezidentu Bushovi, proti válce s Irákem, proti Americe a proti Američanům. Zaujalo mě to, protože před 11. zářím žádný Čech neřekl přede mnou ani slovo proti Americe nebo proti Američanům. Snad teroristické útoky toho dne „umožnily“ nějakým lidem vyjádřit jejich postoje. I když to bylo jen pár lidí, na otázku, odkud jsem, odpovídám jen „bydlím v Praze“, a chystám se co nejdřív pryč. Ačkoliv je to pravděpodobně pouze nevinná zvědavá otázka, bojím se, jaká by byla reakce, kdybych řekla pravdu, kterou stejně odhalí můj silný americký přízvuk. Budou na mě křičet? Vytáhne na mne někdo zbraň?

Kladu si i další otázky: Jsou tyto protiamerické názory jen názory některých jedinců, nebo jsou náznakem všeobecného nesouhlasu? Kdybych pocházela z Anglie nebo z Austrálie, reagovali by tito lidé stejně? Jsou jejich výbuchy zaměřeny spíš na frustraci a zklamání z

SK

demokratického vývoje? Představovali si, že demokracie bude dokonalá, a teď musí bojovat s nezaměstnaností, nedostatkem financí a nejistou budoucností v nebezpečném světě? Je to reakce strachu a hněvu vůči světu, kde „bezpečí“ už neexistuje?

Nemyslím si, že tento problém se týká jen české společnosti. Jde o celosvětový problém. Ale jedna věc je mi jasná: my všichni si musíme zvykat na zápach mrtvých.

Tracy A. Burnsová, spisovatelka a publicistka

přetištěno

Akce pobočky SP USA Praha hl. město – Česko-americký klub, konané v prostorách velvyslanectví Spojených států amerických (Tržiště 13) v roce 2006

Leden	21	Beseda s tiskovým atašé velvyslanectví
Únor	28	Výroční schůze pobočky – představení kulturního atašé velvyslanectví
Květen	9	Den osvobození US Army – film natočený příslušníky US Army. Americký archiv. V ČR dosud neuvedeno
Květen	30	Memorial Day – film
Červen	6	D-Day Normandie – film
Říjen	24	Diskuse s Dr. Kalkusem
Prosinec	6	Pearl Harbour – Vzpomínka – film, od 15.00 – 17.00 hod.

Bláha

Country večer v Poříčí u Litomyšle

Dne 30. července 2005 naše pobočka pořádala „Country večer“ v hospodě „Na ranči“, v 10 km vzdálené vesnici Poříčí u Litomyšle.

Sraz účastníků byl domluven v hotelu „Zlatá hvězda“, kde byl i oběd. Po něm jsme si společně prohlédli starobylou Litomyšl včetně návštěvy zámku. Navečer jsme se přemístili do Poříčí u Litomyšle, kde se nám podařilo zajistit solidní a levné ubytování, jednak v pensionu hned vedle areálu, tak i v nedaleké turistické ubytovně.

Tento nedávno upravený areál kromě stylové hospody nabízí i příjemné posezení venku u zahradního grilu a tanečního parketu. K tanci nám hrála country skupina „Ahasvéři“ z České Třebové. Na tuto akci kromě našich členů se sjeli i členové poboček z Brna, Prahy a Ostravy. Jedinou vadou na kráse bylo, že slibované rožnění selete jsme museli oželeť z důvodu, že zařízení se porouchalo na jiné akci o týden dřív a oni jej nestihli opravit. To ale bylo vynahrazeno výbornými klobáskami či kuřaty na grilu. Jistě bychom tam dokázali sedět v příjemném besedování dost dlouho, pokud by nás po 22. hodině nevyhnal déšť. Druhý den se někteří vydali na doporučený výlet do Nových Hradů, kde je nádherný zámek. Myslím, že nikdo z nich toho nelitoval.

Chtěli bychom, aby tento náš první country večer nebyl zároveň i posledním a proto už dnes uvažujeme o jeho pořádání i v roce 2006. O podrobnostech budeme včas informovat a již dnes se těšíme na další setkání při country hudbě na ranči v Poříčí u Litomyšle.

Josef Zöfl

Z činnosti Česko-amerického klubu Společnosti přátel USA v Brně

V roce 1991 byla na Staré radnici v Brně pod patronátem primátora a zástupců české komunity v Dallasu navázána slavnostně spolupráce s americkým Texasem v rámci akce Dallas – Brno – sister cities otevřením kulturního a informačního centra SP USA. Krajané z Texasu podpořili činnost zdejšího Česko-amerického klubu darováním spousty americké literatury různých žánrů a propagačních předmětů, včetně ručně vyšívané americké a texaské vlajky.

Od té doby pořádá Česko-americký klub SP USA Brno pravidelně oslavy dvou tradičních amerických svátků. Je to 4. července Den nezávislosti – Independence Day a každý poslední čtvrtek v listopadu Den díkůvzdání – Thanksgiving Day. Přijíždějí i členové z různých poboček a krajané z USA k přátelskému setkání v důstojném prostředí při country hudbě a různých společenských a sportovních soutěžích. Mimo tyto pravidelné oslavy pořádáme aktuálně příležitostné návštěvy různých kulturních zařízení či vlastní poznávací a turistické akce. Při kulatých výročí pořádáme několikadenní zájezdy do Plzně na Oslavy osvobození západních Čech americkou armádou.

V uplynulém roce 2005 probíhala činnost klubu pravidelnými členskými schůzkami každé třetí pondělí v měsíci v klubovně, kterou máme k dispozici díky pochopení radnice městské části Brno – střed.

V dubnu proběhla valná hromada s volbou nového výboru. Po oficiální části následovala přednáška scénaristky Mgr. Sylvie Markové o dějinách amerického divadla s názornými obrazovými ukázkami. Následovala debata s dotazy.

Z plánu činnosti byly kromě pravidelných setkání na členských schůzích realizovány následující akce:

Ostrava	12. – 13. února	účast na akci tamní pobočky: VALENTIN's Day
Lednice	12. – 13. března,	vlastní akce, prohlídka zámku, skleníku a zámeckého parku. Zsvěcenou průvodkyní po zámeckých krásách byla taktéž naše členka z Lednice pí Ing. Marie Míšová.
Plzeň	6. – 8. května,	Oslavy 60. výročí osvobození města US Army. Účast na oficiálních akcích, ubytování T. J. Bílá Hora a tamtéž interní oslava a společná schůze zástupců poboček Brno, Praha, Ostrava a Litomyšl.
Praha	13. května,	Kongres SP USA na US Embassy v Praze – účast delegátů
Brno	30. června	Den nezávislosti USA, oslavy za účasti zástupců poboček Praha a Ostrava
Litomyšl	30. – 31. července,	akce tamnější pobočky za účasti zástupců z Brna, Ostravy a Prahy. Prohlídka zámku v Litomyšli a Nových Hradech.
Náměšť nad Oslavou	1. října	pravidelná a oblíbená akce naší pobočky s prohlídkou města a galerie
Ostrava	29. – 30. října	účast na akci tamnější pobočky: Halloween

pokračování na str. 6

Úvaha o Evropě

Spojené státy, Francie a my

V posledním desetiletí v Evropě rozhodně narostl anti-amerikanismus. Byl jsem rád, že naše vlády se na něm vesměs nepodílely – až na dobu, kdy byl ministrem zahraničí sociální demokrat Jan Kavan.

Spojené státy ve dvacátém století Evropě několikrát výrazně pomohly. Mám na mysli zejména čtyři historické události. Především to byly obě světové války. Zatímco v té první podíl Spojených států patrně rozhodující nebyl, v druhé téměř jistě ano. Myslím, že nepřeháním, pokud napíšu, že Spojené státy v polovině dvacátého století zachránily evropskou civilizaci.

To jsou tedy první dvě události. To třetí, co mám na mysli, byl Marshallův plán obnovy, vyhlášený a uskutečněný po druhé světové válce. Tehdejší Československo se k němu pod tlakem Sovětského svazu nesmělo připojit, celá řada evropských národů však z něj měla velký prospěch. A to bez ohledu na to, zda patřily k vítězům či poraženým. (Ostatně neznám civilizaci, která by se k poraženým chovala tak velkoryse, jako civilizace severoamerická.)

Čtvrtá událost, kterou mám na mysli, je americký zásah v bývalé Jugoslávii v polovině devadesátých let. Tehdy bylo zřejmé, že Evropa není ani padesát let po druhé světové válce schopna smysluplného politického a vojenského zásahu. Bez razantního vstupu Spojených států do běhu událostí by dnes muslimská část Bosny možná již neexistovala. Mrtvých by bylo patrně o mnoho tisíc, ne-li desítek tisíc, více.

Mám za to, že Evropa by měla být Spojeným státům vděčná. Nevděčnost, kterou jim projevuje, jí vůbec nesluší. Evropský antiamerikanismus je zpozdilý, a do jisté míry i nemorální.

Nevím, jaké jsou jeho kořeny, ale mám za to, že by to mohla být závist a snad i pocit méněcennosti. Jak známo, pocit méněcennosti se tak zcela nevytlučuje s pocitem nadřazenosti a „stará“ Evropa by se ráda cítila nadřazená vůči Spojeným státům.

Ostatně důvody se najdou snadno. Mnozí Američané toho vědí velmi málo o dějinách i o zeměpisu a často jim chybí určitý rozhled. Vzdělanější Evropan může snadno najít celou řadu důvodů, proč Ameriku kritizovat.

Zdá se mi, že nejvíce antiamerických nálad vychází z Francie. Francie v posledních dvou staletích vícekrát selhala (porážka od Pruska v roce 1870, první a druhá světová válka),

nicméně stále by ráda hrála v Evropě vůdčí roli. Vzpomínám na prezidenta de Gaulla, který v šedesátých letech zcela nesmyslně zkomplikoval situaci v NATO a tvrdil, že francouzské jaderné nádrže musí mířit „do všech azimutů“. Proč vlastně, to jsem nikdy nepochopil.

Z evropských mocností (Rusko pro tyto účely mezi ně nepočítám) to byla zpravidla Francie, která komplikovala americké snahy čelit potenciálním nebezpečím, vycházejícím z Iráku a Íránu. Ano, můžeme zastávat názor, že americká politika se v této oblasti dopouštěla chyb a mnohdy byla krátkozraká. Nicméně, nezdá se mi, že by Francie nabízela něco lepšího. Na rozdíl od USA mi nebylo nikdy jasné, za jaké hodnoty Francie bojuje. Nejednou se mi zdálo, že jde hlavně o to ukázat Američanům, že s Francií nutno počítat.

Před několika lety si čelní představitelé Evropské unie vytkli cíl „dohnat a předejít Spojené státy“. Nemohl jsem si nevzpomenout na podobná prohlášení Nikity Chruščova z počátku šedesátých let. Za těmito prohlášeními bylo zbytečné a prázdné velikášství.

Proč bychom měli chtít Ameriku předejít? Přejme jí její prosperitu. Poučme se z jejích chyb. Poučme se z toho, co dělají za velkou louží lépe.

Nemohu se zbavit pocitu, že evropské obyvatelstvo je stále línější a mnohdy v řadě věcí jaksi mimo realitu. Francie i Nizozemsko odmítly návrh Evropské ústavy. Každý národ z jiných důvodů (v podstatě z důvodů protichůdných). Francouzi se bojí levné pracovní síly z Východu. Rozumnější by bylo zvyšovat produktivitu vlastního hospodářství a nežít si nad poměry. Ostřeji řečeno: Nechtít, aby se zbytek Evropy skládal na vysokou životní úroveň málo produktivních francouzských zemědělců.

Evropa čelí dvěma velkým výzvám: muslimskému světu a Číně. Obě tyto výzvy jsou velmi vážné. Špatná politika a podcenění hrožících nebezpečí by mohlo mít následky fatální. V obou případech jde o civilizace, kde je úcta k lidskému životu na mnohem nižší úrovni než v Evropě. Úcta k lidskému životu je něco, čeho si můžeme na evropské civilizaci vážit. Amerika je nám v tomto ohledu přirozeným spojencem. Chovat se k němu nepřátelsky a neuctivě je zpozdilé. Aby nás nemusel zachraňovat potřetí. Také už by se to nemuselo podávat.

Dan Drápal

“MEMPHIS BELL“ podruhé

Pražská pobočka SP USA – ČAK hl.město Praha pořádala dne 31.1.2006 diskusní pořad (Bulletin č. 2 – 3 „Memphis Bell“) s tiskovým atašé Velvyslanectví Spojených států amerických v České republice, panem J.Krčem na téma: Americko - české vztahy a úloha Velvyslanectví USA v České republice. Jak vyznělo hodnocení akce z úst přítomných, akci nelze hodnotit jinak než kladně. Vzhledem k mým osobním obavám o návštěvnost akce z technických a finančních problémů, které ovlivnily informování členů a kolportování bulletinu, ve kterém bylo na tuto akci pozvání, bylo nezbytné připomenout akci telefonem, což se také stalo, ovšem ne v míře sto procentní. Účast 28 přítomných však za této situace není negativní, protože reprezentuje asi 45% členské základny. Pan tiskový atašé přišel na diskusi přímo z letiště ze svého pobytu ve Spojených státech a se svým neúnavným elánem se ujal diskuse a stálh účastníky do debaty, která svou nekonvenčností a rozmanitostí názorů přiměla dosud nezúčastněné se zapojit.

Pokud bychom chtěli hodnotit toto setkání s představiteli Velvyslanectví USA jako první ve formě „otázka – odpověď“, pak to byl beze sporu úspěch a plán „tří besed“ v tomto roce, jak

jsem jej představil v květnu minulého roku právě panu atašé Krčovi, není fikce, ale možnost, kterou lze realizovat a rozhodně ze strany Velvyslanectví USA je spolupráce s Pobočkou SP USA – ČAK Praha více jak pozitivní, o čem svědčí i setkání s paní Baumbrukovou z Tiskového oddělení Velvyslanectví USA, která tuto akci zajišťovala a doprovázela tiskového atašé v rozhovoru, jsem představil program Pobočky Praha – hl. město pro rok 2006 v rámci spolupráce s ambasádou, který jsem si osobně představoval pro ambasádu dost časově náročný, ovšem při rozhovoru jsem nabyl dojmu, že vše se dá řešit a to velice rychle, což je typický americký přístup. Můj hlavní problém pro nejbližší dobu vyřešila do druhého dne, kdy mi telefonicky sdělila, že vše je dle mých představ. Paní Baumbruková velice Pražské pobočce pomohla a patří jí naše poděkování.

Ochota pana tiskového atašé a lidí z velvyslanectví by měla být vzorem pro naše jednání a rozhodování v této zemi. Bесеda trvala necelé dvě hodiny, tj. od 17,00 do 18,45, i když pan Krč byl ochoten pokračovat a odpovídat na otázky v čase neomezeném, ale pramen otázek vyschl a my se na podobná setkání musíme příště lépe připravit. Závěr je však jednoznačný – bylo to „o.k.“

Jaroslav Bláha

Brno 26. listopadu
oslava Dne díkůvzdání – THANKSGIVING DAY
s pečeným krocanem a vším, co k tomu patří za
účasti členů z Ostravy, Litomyšle, Lednice a
Prahy.

Mimo uvedený program setkal se prezident naší pobočky s paní senátorkou Doc. MUDr. Jaroslavou Moserovou a generální konzulkou v Los Angeles JUDr. Gitou Fuchsovou. Obě dámy slíbily příležitostně účast na některé z našich schůzí s přednáškami o svých zkušenostech z USA a o životě a činnosti našich krajanů. Při přijetí na radnici informoval 1. náměstka primátora města Brna Ing. Jar. Holíka o naší činnosti, předal mu různé písemné a foto-dokumenty. Zároveň byla předána písemná žádost viceprezidenta SP USA Jaroslava Holuba o spolupráci a pomoci při vyhledávání společných míst a událostí v česko-americké historii. Jednání bylo velmi vstřícné a přislíbena spolupráce ze strany Magistrátu města Brna.

Viktor Souček, prezident pobočky Brno

Roční hodnocení a akce pořádané pobočkou SP USA Ostrava v roce 2005

Naše pobočka čítá v současnosti 15 členů, z toho platících 12, není to mnoho, ale přesto naše činnost není zanedbatelná. Scházíme se jednou měsíčně, a to první středu v měsíci v klubovně Církve husitské, která byla ochotná nám poskytnout přístřeší pro naši činnost.

Pořádáme každoročně společenské akce, kterými chceme našim občanům přiblížit, jak se baví a co slaví občané Spojených států amerických. Jsou to akce v únoru „Svatý Valentýn“ a v říjnu „Halloween“. Tyto akce jsou mezi občany Ostravy již velmi oblíbené. Rovněž se jich zúčastňují někteří členové jiných poboček. Tímto bych chtěla vyzvednout pobočku Brno. Mrzí nás, že ostatní pobočky, a hlavně pobočka Praha a prezidium, se jich nezúčastňují.

Naši členové se naopak v hojném počtu zúčastňují většinou všech pořádaných akcí hlavně pobočky Brno a ostatních. Myslíme si, že těmito akcemi se SP USA zviditelňuje v podvědomí lidí, ale bohužel nedaří se nám naši členskou základnu zvětšit. Budeme se snažit vyvíjet větší informovanost o naší pobočce, i když máme velmi dobrou spolupráci s časopisem PROGRAM, který vychází každý měsíc a naše pobočka a její činnost je tam uváděná. Tento časopis přichází do všech domácností v Ostravě.

V Ostravě dne 2. 12. 2005
Zdeňka Urbancová, Ostrava

Americké filmy v našich kinech v letech 1938-1944

Ještě v roce 1938 bylo do našich kin uvedeno 171 amerických filmů (54% celkového počtu), přičemž bylo v USA natočeno 538 filmů, např. **Alžír/Algiers** (remake francouzského filmu Pépé le Moko o zločinci skrývajícím se v Africe, tentokrát s Charlesem Boyerem a Hedy Lamarrovou, bývalou Hedy Kieslerovou z legendární české Extáze 1933), **Andy Hardy na záletech/Love Finds Andy Hardy** (třetí díl rodinné komedie s Mickeyem Rooneyem a Judy Garlandovou), **Bílý karneval/My Lucky Star** (revuální komedie se Sonjou Henieovou), **Honba za tatínkem/Mad about Music** (hudební komedie s Deannou Durbinovou), **Jezebel** (drama s Bette Davisovou v Oscarové roli mstivé skandální ženy v New Orleansu a Henrym Fondou v roli jejího snoubence), **Leopardí**

žena/Bringing up Baby (komedie s Garym Grantem a Katharine Hepburnovou, která má skutečného leoparda), **Marie Antoinetta** (historické drama s Normou Shearerovou), **Muži zítřka/Boys Town** (se Spencerem Tracym v roli kněze vychovávajícího delikventní mladíky včetně Mickyeye Rooneye), **Pilot č. 7/Test Pilot** (drama zkušebního pilota s Clarkem Gablem, Myrnou Loyovou a Spencerem Tracym), **Robin Hood** (nákladná nová verze s Errolem Flynnem a Olivíí de Havillandovou), **Srdce Arizony** (western s Williamem Boydem).

V souvislosti s německou okupací ČSR značně klesl počet nově uvedených amerických filmů v roce 1939, ale přece jich ještě bylo 89 a tvořily 37% všech filmů. Přitom v USA bylo natočeno 483 filmů, mezi nimi např. **Bubny víří/Drums along the Mohawk** (historický příběh s Claudette Colbertovou a Henrym Fondou o boji osadníků s Angličany a Indiány za války o nezávislost), **Čaroděj ze země Oz** (pohádkový muzikál s Judy Garlandovou), **Dobrodružství Huka Finna** (podle Marka Twaina s Mickeyem Rooneyem), **Dodge City** (western s Errolem Flynnem a Olivíí de Havillandovou), **Gunga Din** (podle básně Rudyarda Kiplinga o bojích Britů v Indii s Douglasem Fairbanksem ml., Carym Grantem a Joan Fontaineovou), **Charlie Chan v Renu** (jedna z akcí Sidneye Toler v roli čínského detektiva), **Jesse James** (Tyrone Power a Henry Fonda v rolích autentických amerických banditů v letech 1866-1882), **Jih proti Severu/Gone with the Wind** (slavné drama podle Margaret Mitchellové z Atlanty, GA za občanské války s Vivien Leighovou a Clarkem Gablem), **Krajkový šátek/Love Affair** (romantická tragédie s Irene Dunneovou a Charlesem Boyerem o zmařené schůzce na Empire State Building), **Ninočka** (komedie s Gretou Garbo v roli sovětské komisařky v Paříži), **Pan Smith přichází/Mr. Smith Goes to Washington** (Jean Arthurová a James Stewart v roli poctivého senátora v boji s korupcí), **Přepadení/Stagecoach** (slavný western Johna Forda s Claire Trevorovou a Johnem Wayneem v rolích cestujících v přepadeném dostavníku), **Union Pacific** (western s Barbarou Stanwyckovou o stavbě transkontinentální železnice), **Zvoník u Matky Boží/The Hunchback of Notre Dame** (drama podle Victora Huga s Charlesem Laughtonem a Maureen O'Harovou).

V roce 1940 tvořilo 33 filmů USA ještě 19% všech premiér v našich kinech. Vyrobeno bylo 477 filmů, mezi nimi např. **Diktátor** (Chaplinova parodie Hitlera), **Fantazie a Pinocchio** (dva animované filmy Walta Disneye), **Hrozný hněvu/The Grapes of Wrath** (sociální film Johna Forda podle Johna Steinbecka s Henrym Fondou v čele farmářské rodiny putující z Oklahomy do Kalifornie), **Laurel a Hardy na moři/Saps at Sea**, a **Laurel a Hardy studují/A Chump at Oxford** (komedie), **Mrtvá a živá/Rebecca** (Hitchcockův první hollywoodský thriller podle Daphne du Maurier o záhadné smrti lordovy manželky), **Muž ze Západu/The Westerner** (western s kovbojem Garym Cooperem v boji s Walterem Brennanem v oscarové roli autentického samozvaného texaského soudce Roye Beana), **Pán sedmi moří/The Sea Hawk** (velkofilm s Errolem Flynnem v roli korzára královny Alžběty), **Tekuté zlatto/Boom Town** (přítel Clark Gable a Spencer Tracy soupeří v Texasu o naftu a Claudette Colbertovou), **Záhadný pan Jordan** (komedie o návratu zemřelého muže mezi smrtelníky), **Zorro mstitel/The Mark of Zorro** (nová verze tajemného bojovníka proti Španělům v Kalifornii 1820 s Tyronem Powerem a Lindou Darnellovou).

Mnohé z těchto filmů byly u nás uvedeny teprve po válce, protože v roce 1941 bylo v naší distribuci již jen 6 amerických filmů a od vstupu USA do války koncem tohoto roku se do konce okupace přestaly dovážet a promítat úplně.

Jan Helbich

Cesta do USA za krajany

Od konce naší první cesty do USA za našimi krajany už uplynulo 6 let a tak jsme se s manželkou rozhodli si naplánovat cestu další. Začalo období čilé korespondence, shánění víz a letenek. Nakonec se vše podařilo zajistit a tak jsme mohli 17. května 2005 nastoupit v Praze do letadla na trasu Praha – Amsterdam – Detroit – Las Vegas. Cíl naší cesty nebyl vybrán z důvodu hazardu, ale proto, že tam bydlí Dan a Margo Kubičkoví, naši první hostitelé. Cesta proběhla klidně, jediné, co nebylo zrovna příjemné, byl dlouhý pohovor o cíli, účelu a financování naší cesty před nástupem do letadla v Amsterdamu a pak velice podrobné prohlídky po přistání v Detroitu. Tam vás odeberou veškeré jídlo a ovoce. Nám i to, co jsme měli připravené na cestu Detroit – Las Vegas, což je vnitrostátní let a ty jsou bez jídla. 4 hod. a 20 minut jsme to tedy museli vydržet. Naštěstí Kubičkoví bydlí kousek od letiště v jakési uzavřené kolonii rodinných domků, vystavěných v jednotném stylu, i když každý jiný. Celé je to ukryté za zdí a bránu lze otevřít jen dálkovým ovládáním z auta těch, co tam bydlí.

Ráno jdeme s hostitelkou na běžný nákup do pekařství. Je zde velké množství pečiva i druhů chleba. Dá se zde koupit třeba jen krajíc a nechat si jej hned namazat máslem či něčím jiným. Odpoledne si pak prohlédneme Las Vegas, hlavně nově otevřený hotel Wynn, kde je i velice zajímavý firemní obchod Ferrari s výstavou mnoha nádherných aut. Na večeri jsme odjeli do staré části města do bufetu kasina „Main Street Station“. Poté se procházíme po „downtownu“ a sledujeme velkolepou show promítanou na strop celého asi 500 m dlouhého prostoru. Druhý den jedeme na „Hoover Dam“, velice zajímavou přehradu na hranicích Nevady a Arizony. Cestou zpět kupujeme lístky u Greyhoundu na naši pondělní cestu ze San Diega do Salinas v Kalifornii. Také se stavujeme v obchodě nakoupit vepřové a kyselé zelí. Knedlík v prášku jsme si vezli z domu. Slibili jsme našim hostitelům, že jim uděláme tradiční české jídlo. Moc jim to chutnalo, píší si recept, ale pochybují, že to někdy zkusí. Další den jedeme do San Diega. Cestou máme dvě krátká setkání s dalšími známými, co bydlí také v Kalifornii. V 7 večer jsme na místě, i když do centra města je to ještě 35 mil.

Sobota 21. května, ráno jedeme navštívit světoznámý „Sea World“. Vstupné je 51 dolarů na osobu. Všude spousta lidí a hlavně dětí. Celý den probíhají různá show delfínů, kosatek a je zde k vidění spousta zajímavostí. Zůstáváme zde několik hodin a ani nepozorujeme, že nás ostré jižní slunce trochu připálilo. Večerejíme v nádherné romantické staré části San Diega. Na druhý den máme naplánovanou návštěvu přístavu a odpoledne pak na několik hodin do Mexika, konkrétně do Tijuany. V přístavu nás ohromila svou mohutností letadlová loď „Midway“, která je po 47 letech služby proměněna na muzeum. Spousta zajímavých exponátů včetně asi 20 různých letadel a vrtulníků, včetně toho, který lovil kosmonauty z Apolla. Odpoledne se vydáváme k blízké mexické hranici. Auto necháváme na obrovských parkovištích ještě před hranicí a přecházíme po dlouhém mostě pěšky bez jakékoliv kontroly do Mexika do Tijuany. Město samotné nás docela zklamalo, všude nepořádek, spousta neodbytných žebrajících dětí a hluk. Každý třetí obchod je lékárna, kam si jezdí Američané kupovat levné léky. Moje představa o romantických restauracích s pravými mexickými muzikanty vzala dost rychle za své. Místo toho mnoho diskoték a hlučná americká hudba. Byl jsem ujišťován, že Tijuana není Mexiko jako Las Vegas či Beverly Hills nejsou USA. Cestou zpět se musíme podrobit dost přísné kontrole, opět žádné jídlo a hlavně ne ovoce.

Pondělí 23. května. Vstáváme ve 3 hodiny ráno a snídáme jen kávu a to ještě v autě cestou na nádraží Greyhound v centru města. Vyrážíme poloprázdným autobusem ve 4.30 a po 8.30 jsme v Los Angeles, na přestup máme necelou hodinu a jedeme dál směr Salinas. Cestou vidíme spousta rozsáhlých vinic a ke konci cesty i lány zeleniny. Právě údolí, ve kterém leží i Salinas, je velice úrodné a proto se zde pěstuje hlavně zelenina a jahody. Naše 13 hodin trávající cesta končí a setkáváme se s Mary a Johnem Cain, našimi hostiteli na další dva dny. První den jedeme k oceánu do Monterey. Nádherná příroda i města. V Monterey navštívujeme známé akvárium se spoustou zajímavých živočichů. Poté jedeme do místa, které se jmenuje 17 Mile Drive, je to čtvrť luxusních rezidencí a golfových klubů. Za průjezd touto lokalitou se platí 8,5 dolaru na osobu. Další zastávkou je město Carmel, chodíme ulice-

Společnost přátel USA Česko - americký klub

Pobočka Praha hl. město

VÁS SRDEČNĚ ZVE

na tradiční setkání členů SP USA

v sobotu 17. 6. 2006 od 14.00 do 18.00 hod.

na vyhlídkové lodi ORCA, která popluje směrem Vrané nad Vltavou pod heslem

„LIBERTY SHIP“ 2006.

Kotviště společnosti GLADIUS najdete Na Františku (pod nemocnicí) jako obvykle.

Občerstvení v duchu tradice.

Kapacita je omezena, účast potvrďte na adrese

Jar. Bláha, Lužická 7, Praha 2 nebo na e-mailu: blaha.jaroslav@centrum.cz

Těšíme se na setkání s vámi

Za výbor pobočky SP USA-ČAK PRAHA

J. Bláha

mi plných galerií, kavárniček a zajímavých obchodů. Další den nás čeká San Francisco, začínáme v přístavu. Nádherný pohled na Alcatraz a pokračujeme přes světoznámý Golden Gate Bridge, který je jako obvykle z větší části v mlze. Kolem věznice San Quentin, kterou proslavil zpěvák Johnny Cash jedeme dál do městečka Fairfield, kde si nás přebírají Jack a Cleo, naši známí z města Placerville. To je malé, ale hezké městečko, které vzniklo v době zlaté horečky. Druhý den se mi plní dlouholetý sen. Jedeme do blízkého městečka Folsom, abychom navštívili opět Johnny Cashem proslavenou věznici Folsom Prison. Fotím se na stejném místě a ve stejném postoji jako můj idol a nejoblíbenější zpěvák Johnny Cash na obalu jeho zlatého alba z roku 1969. navštívujeme zde zajímavé muzeum a potom jedeme na výlet k Lake Tahoe, což je nádherné jezero na hranicích Kalifornie a Nevady. Kocháme se nádhernou přírodou orámovanou zasněženými horami.

V pátek 27. května se vydáváme na cestu do Sacramenta, kde máme domluvené setkání s naším přítelem Vládou a ten nás bere k sobě domů do Seattlu. Neradi bychom absolvovali těch 14 hodin jízdy ještě ten den a tak se rozhodujeme, že přespíme u známých ve městě Salem v Oregonu. Jedeme kolem nádherné hory Mt. Shasta a naše auto začíná zlobit a tak musíme oželet návštěvu Crater Lake. Do Salemu přijíždíme večer a druhý den ráno pokračujeme směr Seattle. Cestou projíždíme Portland a zastavujeme se na chvíli ve městě Olympia, což je hlavní město státu Washington. Bohužel počasí nám moc nepřeje, je pod mrakem, ale tím je Seattle prý známé. Na neděli je domluven celodenní výlet do přírody s dalším z početné české emigrace, která sem přišla po roce 1968. Jirka si nás bere brzo ráno a všichni doufáme, že se počasí zlepší. Vyrážíme dále na sever ke kanadské hranici. Štěstí nám přálo a počasí se rapidně zlepšilo. Všude kolem nádherná příroda, lesy, hory plné sněhu, čisté potoky, peřeje, asi takhle nějak vypadá trampský ráj. Na chvíli se zastavujeme v klasickém kovbojském městečku Wintrop a pokračujeme k jezeru Chelan a dále pak do bavorského městečka Levensworth. Kulisa toho, že jste v Bavorsku, je perfektní a tak zůstáváme na večeri v jedné z mnohých restaurací. Dáváme si uzenou kotletu, opékané brambory, bílé a červené zelí. Ty kotlety byly dvě, každá silná 15 milimetrů, stěží sníme polovinu, ten zbytek si odnášíme v krabíčce domů. Bylo to asi to nejlepší jídlo, co jsme v USA za celou tu dobu měli, v restauracích je ten problém, že ať si objednáte cokoliv, nakonec to stejně všechno vypadá jako hamburger. Vracíme se pozdě večer, naprosto spokojeni.

Další 3 dny trávíme prohlídkou Seattlu, firmy Microsoft, leteckého muzea Boeing, přístavu a setkáním s dalšími příbuznými našeho hostitele, kteří zde také žijí.

Ve čtvrtek odpoledne jedeme zpět do Salemu v Oregonu, zde přespáváme do rána a druhý den se loučíme s Láďou a vydáváme se na dva dny dlouhou cestu do Severní Dakoty. Jedeme do Portlandu a dále pak kolem řeky Washington a nádherné hory Mt. Cook dále na východ. Na noc se ubytováváme v motelu za 62 dolarů pro dvě osoby za noc. Ráno pak pokračujeme až do

Livingstonu v Montaně, kde máme společný oběd s dalšími známými Benie a Jean z Wyomingu. Ti si nás přebírají a jedeme na prohlídku Yellowstone národního parku. Jistě zajímavé místo, které místy působí velice smutně, to v místech, kde jsou jen pahýly ohořelých stromů. Vidíme poměrně dost zvěře, ale i jiných zajímavostí jako gejzíry, včetně toho neznámějšího Old Faithful. Cestou projíždíme Shoshone National Forest, který mne zaujal snad ještě víc než samotný Yellowstone. Asi za to může zapadající slunce, které okolní skály barvilo do fantastických barev. Dojíždíme do cíle dnešní cesty do legendárního města Cody. Další den začíná prohlídka Buffalo Bill Historical Center, což je komplex 5 muzeí. Vstupenka platí na dva dny a to je asi přiměřená doba, za kterou by se to dalo absolvovat. Tolik času bohužel nemáme a musíme se omezit jen na to nejdůležitější a ještě to brát ve svižném tempu. Největší expozice je věnována všemu kolem Buffalo Billa, dále je expozice prérijních Indiánů, obrovská sbírka zbraní a uměleckých děl jako soch a obrazů s tematikou Divokého Západu. Znova se vydáváme na cestu do cíle dnešní etapy, univerzitního města Laramie. Cestou se stavujeme na malé občerstvení ve stylové restauraci s hotelem, který býval nevěstincem. Všechno je autentické a velice snadno se přenesete o 100 let či více zpět. Do Laramie přijíždíme večer, dva dny po sněhové nadílce 35 cm sněhu, která polámala většinu stromů ve městě. Na začátek června pro nás dost nezvyklé, jenže zde jsme 2185 m nad mořem.

Další den si plánujeme jako odpočinkový. Pouze si jdeme ve městě prohlédnout Wyoming Territorial Prison, postavené v roce 1872 jako velice potřebné zařízení na konci civilizace. Nejznámějším vězňem zde byl George „Butch“ Casidy. Areal to není velký, jen 42 cel, ale velice zajímavý.

Ráno vstáváme o něco dřív, neboť jedeme do hor na jejich chatu, která je přes 3000 m nad mořem v nádherném místě u jezera ve společnosti ještě několika dalších chat. Nádherně zařízená a na můj dotaz, zda se tedy taky vykrádají chaty se mi dostalo hřejivé odpovědi, že také. Vracíme se večer a znova se balíme na další cestu do města Custer v Jižní Dakotě zítra ráno. Cestou se zastavujeme na Oregon Trail, asi nejnámější cestě v dobách dobývání Divokého Západu. Prohlížíme si hluboké koleje vyryté koly povozů do okolních pískovcových skal. Údaj na tabuli praví, že v těch nejméně navštěvovaných dobách tudy prošlo za jediný rok 55 000 lidí a že za stejnou dobu jich cestou 5000 zemřelo. Když uvážíme, že během zimních měsíců zde nebylo možné cestovat, muselo to znamenat pro zbytek roku prakticky nepřetržitý tok nových přistěhovalců. Další zastávkou je legendární Fort Laramie, první místo, kde se usadili běloši, nejvíce na západ. Je zde i nejstarší dům v celém Wyomingu. 150 let stará budova velitelství. Celý velký areál je rekonstruován včetně ubytoven mužstva, velitelů a spousta historických zbraní, nábytku, uniforem atd. Navečer dorážíme do Custeru, kde se znova setkáváme s Lou a Cis, našimi známými ze Salemu v Oregonu. Cis zde má bratra, u kterého na nás čekala. Večer po setmění je v nedalekém Crazy Horse Memorial 40 min. laserová show, ale do té doby musíme ještě absolvovat projíždku Custer State Park. Večerní hodina je pro nás výhodou, je zde už mnohem méně turistů a naopak mnohem více zvěře. Velká stáda bizonů, jelenů a prérijních psů.

Večerní show je velkolepá a tak se vracíme spokojeni domů. Druhý den ráno se vydáváme na cestu do Dickinsonu v Severní Dakotě na farmu Faimonových. Cestou se zastavujeme u „Devils Tower“, asi nejzajímavější hory na naší cestě. Farma je daleko od městem, asi 25 km, ostatní farmy jsou 5 – 7 km daleko. Všude však je zavedena elektřina i telefon. Centrem této oblasti je malé městečko Nový Hradec. Na přelomu 19. a 20. století se sem přistěhovalo hodně Čechů, hlavně ti, co zkoušeli nějakou dobu štěstí na Krymu, ale Ukrajina je zklamala a proto se přestěhovali do Ameriky. V Novém Hradci je hezký, velký kostel a hřbitov, kde jsou jen česká jména. Na další den jsme si naplánovali město Me-

dora. Cestou projíždíme Rooseveltovým národním parkem. Je zde hodně zvěře, včetně mustangů a zajímavá krajina, které se říká Badlands. V Medoře je dům, předělaný na malé muzeum, kde žil Theodore Roosevelt a „Chateau de Mores“ sídlo francouzského šlechtice, který se zde pokoušel podnikat v oblasti zpracování a mražení masa. Vracíme se večer zpět na farmu a domlouváme se, že další den bude opět odpočinkový před další náročnou cestou do Minnesoty. Děláme jen pěší procházky kolem farmy.

Pondělí 13. června. Vyjíždíme v 6.30 a cestou se stavujeme na snídani v Jamestownu. Počasí nám nepřeje, je zamračeno a občas i silně prší. Krajina je nezajímavá a stále stejná. Po 10 hodinách jízdy jsme v cíli dnešní cesty v Hutchinsonu v Minnesotě u našich dalších známých Amy a Veru Hahnových. Mají hezký a velký dům u jezera. Na další den je naplánována společná snídaně s několika přáteli Hahnových, někteří jako Doležalovi už zde byli a někteří se sem chystají v příštím roce. V jednom případě dokonce do vesnice blízko Litomyšle. Jsou zde i Tom Plíhal s manželkou, který nás odveze odpoledne do Owatonna k našim starým známým manželům Venclovým. Jsme rádi, že máme to dlouhé cestování již za sebou a docela se už i těšíme domů. Také sem se scházejí návštěvy krajanů a tak se někdy i mluví trochu česky. Setkáváme se zde s velice milou paní Francis Buriška, které je už 92 let, ale mluví nádherně česky a velice zajímavě. Čtvrtek 16. června je pro nás slavnostní den. To jedeme do Litomyšle na setkání s našimi krajany. Sjelo se sem 18 aut a asi 35 lidí, většinu jich už známe a jsme všichni moc rádi, že se navzájem opět vidíme. Každý se s námi chce fotit, novinářka z místních novin s námi dělá krátký rozhovor a já jí předávám pozdravný dopis od starosty naší Litomyšle s poděkováním za snahu o udržení českých tradic a povědomí o staré vlasti i pro další generace. V místnosti určené pro oslavy je připraveno bohaté pohoštění, které účastníci dohromady dovezli, stoly jsou vyzdobeny našimi a americkými vlajkami a celé to působí velice mile a slavnostně. Opět spousta focení a besedování. A si po 3 hodinách se navzájem loučíme a nám je najednou moc smutno, protože víme, že se s mnoha vidíme už naposled, oni to asi chápou stejně a tak je smutno i na druhé straně. Jsme velice rádi, že jsme měli to štěstí se s těmito lidmi setkat, neboť oni starou vlast nikdy nepřestali milovat, i když se už narodili v Americe.

Z Litomyšle si nás odváží Dan Vaith do Hastingsu, kde jsou dva dny nepřetržitých návštěv dalších krajanů. Někteří mluví dobře česky a tak je velice zajímavé. V sobotu 18. června si nás ráno vyzvedávají Karla a Del Kužilkovi a berou nás na báječnou projíždku jejich motorovým člunem po blízké řece La Croix. Odpoledne jedeme k nim domů do městečka Cannon Falls. Mají moc hezký dům na samotě v krásné přírodě. Další den ráno se balíme a připravujeme na cestu do posledního místa naší 5 týdenní cesty po USA, do Ritchfieldu, což je předměstí Minneapolisu, kousek od letiště, odkud 20. června odlétáme domů.

I zde je to stejné, další krajané, kteří se chystají do Čech. Těchto pět v čele s Jeanne Frank už o dva měsíce později. Domlouváme se na programu jejich návštěvy v Čechách a také na zítřejší dopoledne, kdy nás Jeanne bere na prohlídku Minneapolisu. V době oběda v restauraci nás zastihne opravdová průtrž mračen, kdy je skoro tma, ale o hodinu později je opět hezky. Odpoledne se loučíme a jdeme si připravit všechny věci, protože večer v 21 hodin odlétáme. Známí nás vezou na letiště a je zde definitivní konec cesty po USA: Za tu dobu jsme ujeli přes 8000 km, projeli 12 států a setkali se se spoustou báječných lidí. Přes to všechno jsme se už strašně těšili domů k našim rodinám.

Josef Zöllf

SPOLEČNOST PŘÁTEL USA
SOCIETY OF FRIENDS OF THE USA
Česko – americký klub
The Czech – American Club

Na Poříčí 6, 110 00 Praha 1, Czech Republic
tel.: 224 210 813

REDAKCE: J. Bláha, SP USA - BULLETIN
mobil: 721 910 475, e-mail: blaha.jaroslav@centrum.cz
Na Poříčí 6, 110 00 Praha 1, CZECH REPUBLIC